

Hvis Indenrigsministerens Formening her er den rette, saa foreligger der her et godt Eksempel paa, hvorledes det, der ellers saa ofte er foragtet: at slutte Kompromisser, kan være overordentlig heldigt. Den foreliggende Sags Forhistorie er nemlig den, at Spørgsmaalet først er blevet behandlet i den saakaldte Medicinalkommission og derefter selvfølgelig paa normal Maade gennem Rigsdagen. I Medicinalkommissionen saavel som i Folketinget er Bølgerne gaaet højt, man kan synes mærkværdig højt, men det faktiske er, at der i høj Grad har været Meningsuoverensstemmelse og ganske særlig da om to Punkter, nemlig om, hvorvidt man skulde have to Arter af Embedslæger, og hvorvidt man skulde have rene Embedslæger, lønede af Staten, saaledes at de ikke behøvede at have ekstra Fortjeneste, eller om det skulde være dem tilladt at drive privat Praksis. Endvidere er der den Gang ind i Spørgsmaalet blevet kastet dette, at man ønskede, at de fremtidige Embedslæger skulde underkaste sig en Prøve. Dette var ganske særlig ønsket i Folketinget, idet man gik ud fra, at der krævedes Kendskab til saadanne Forhold som Medicinallovgivning, Retsmedicin, offentlig Hygiejne, Epidemilære, Medicinalstatistik og saa fremdeles. Naar man trods denne Meningsuoverensstemmelse naaede et Maal, skyldtes det helt og holdent den Omstændighed, at begge de stridende Parter var enige om, at man maatte have en Lov om Embedslæger, og dette gav Anledning til, at man fra begge Sider resignerede. Der blev dog tilbage i den Lov, hvorefter der hidtil har været arbejdet, to Punkter, som mindede om Striden, for det første dette, at man indsatte en Revisionsbestemmelse, hvorefter Loven i Løbet af ti Aar, altsaa naar man havde indsamlet fornøden Erfaring, skulde til Revision, og for det andet, at ingen Embedslæge kunde fungere efter 1925, naar han ikke havde underkastet sig den fornødne Prøve. Just om disse to Punkter er det, at det lille Lovforslag, der ser saa ubetydeligt ud, handler, idet § 1 fastslaar, at Bestemmelsen i Loven af 1914, lydende saaledes: „Efter Udgangen af 1925 kan ingen, der ikke har aflagt Prøven, beklæde Stillingen som Embedslæge“, bortfalder, og § 2 fastslaar, at i Bestemmelsen i Lovens § 20, saalydende: „Denne Lov

træder i Kraft den 1. April 1915 og skal genforelægges Rigsdagen inden Udgangen af Aaret 1925“, ændres „1925“ til „1930“.

Spørgsmaalet bliver nu, om dette er rimeligt. Hvad § 1 angaar, finder jeg det ganske naturligt, at man foretager en Ændring, idet man, saaledes som Loven nu virker, allerede er kommet langt bort fra de Forudsætninger, som Folketinget i sin Tid regnede med. Folketingets Udvalg i 1914 siger i sin Betænkning, „at det vil være uheldigt, om et Flertal af Landets Embedslæger i en lang Aarrække beholdt deres Embeder uden at have taget denne Eksamen“. Man er kommet saa langt bort fra det Forhold, der her er Tale om — der nævnes „et Flertal“ —, at det nu kun drejer sig om fire Embedslæger, og man maa vel, efter hvad der foreligger fra Ministeriet, gaa ud fra, at disse fire bestemte Embedslæger, om hvilke Sagen drejer sig, har virket tilfredsstillende. Dertil kommer, at en Ændring paa dette Punkt synes at burde smage ganske særlig godt i dette høje Ting. Landstingets Udvalg siger nemlig i sin Tid i sin Betænkning: „Ligeledes har der“ — altsaa i Udvalget — „været Ønske om ikke at *paabyde* de nuværende Embedslæger, der ansættes ifølge den nye Lov, at underkaste sig den i § 2 nævnte Prøve for at faa Ret til at fungere efter 1925.“ Som man vil se, er det et Ønske, der netop gaar i Retning af det, der foreslaas i det foreliggende Lovforslag.

Hvad § 2 angaar, er det kun naturligt, at man udskyder Revisionen til 1930, hvis Loven virkelig, som antaget af Ministeriet, har virket tilfredsstillende. Her savnes der jo Udtryk for andres Mening end Ministeriets, og jeg vilde kunne tænke mig, uden at have noget som helst bestemt at pege paa, at der ude i Befolkningen, være sig fra Lægekredse, fra Sygekassekredse, fra Kommuner eller fra andre, kunde fremkomme Ønsker om Ændringer. Ud fra denne Betragtning vilde jeg finde det rigtigt, at vi gav eventuelle Ønsker Lejlighed til at komme frem her i Rigsdagen, derved at vi nedsætter et Udvalg, som sidder et Par Uger, saa at man kan komme til at fremsætte saadanne Ønsker. Endvidere kan man jo ogsaa i dette Udvalg søge Oplysning hos Ministeren om, hvem der har udtalt sig om Sagen.